

«*Ρίτα*», δράμα εἰς πράξεις 3 ὑπὸ Κώστα Λαδοπούλου.

Εἰς τὴν πρώτην πράξιν τοῦ νέου τούτου κοινωνικοῦ δράματος περιστρεφόμενου καὶ αὐτοῦ εἰς τὴν ἑβδόμην ἐντολήν, ὑπάρχουσι τὰ τρία ἀπαραίτητα πρόσωπα, τὸ ζεῦγος τῶν συζύγων καὶ ὁ ἔραστής, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ τὸ ἀπαραίτητον πρόσωπον τοῦ παλαιότερου θεάτρου, ὁ ἐξ ἀπορρήτων τοῦ συζύγου, ἐξαφανιζόμενος ἔπειτα δι' ὅλου τοῦ ἐπιλοίπου ἔργου. Ὁ ἔραστής δὲν στέργει τὸν τρισυπόστατον γάμον· ἢ σύζυγος συμφωνεῖ μὲ αὐτόν· ὁ σύζυγος ἐγκαταλείπεται μὲ μίαν πικρὰν παρηγορίαν, τὴν μικρὰν του κόρη. Ἄν ἐξαιρέση κανεὶς κάποιαν διαρκῆ τάσιν πρὸς ἀφηγηματικότητα ἢ ὁποῖα ἀτυχῶς δὲν παραμένει ἀπλή τάσις, ἢ πράξις αὕτη ἀκούεται ὄχι δυσαρέστως, ὡς πᾶσα ἄλλως τε ἀφήγησις συζυγικοῦ σκανδάλου. Ἄλλ' ὅμως ἐλλείπει τελείως ἀπ' αὐτῆς τὸ καὶ τι νέον, εἰς τὴν φράσιν ἢ εἰς τὸν χαρακτήρα, εἰς τὴν ψυχολογίαν ἢ εἰς τὴν ἐπιμόνως ἀποῦσαν συγγραφικὴν ἰδιοφυίαν τὸ ὁποῖον θὰ ἐδικαιολόγει τὴν ἐκλογὴν θέματος τόσῳ τετριμμένου. Ἡ ἔλλειψις αὕτη χαρακτηρίζει καὶ τὰς δύο ἄλλας πράξεις. Ἡ δευτέρα διεξάγεται μετὰ δεκαετίαν ἐν Ἑλβετία. Ὁ ἔραστής εἶνε φθισικός, ἢ πρῶην σύζυγος ἐνθυμεῖται ὅτι ἔχει κόρην καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ τὴν ἴδῃ. Μολονότι ἐν τούτοις παρακινεῖται ἀπὸ τὸν ἔραστήν, ὁ ὁποῖος αἰσθάνεται ὅτι ἐπίκειται ὁ θάνατός του, ν' ἀναχωρήσῃ ὅσῳ τὸ δυνατόν ταχύτερον πρὸς τοῦτο εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ ταχύτερον καὶ τὸν προφθάσῃ εἰ δυνατόν ζῶντα ἀκόμη, ἐνδοιάζει ἀντιλαμβανομένη καὶ αὕτη τέλος τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον καὶ, διαρκούσης ἀκόμη τῆς μεταξύ των συζητήσεως, ὁ ἔραστής θνήσκει. Ἡ τρίτη πράξις ὑπόκειται παρὰ τινι μεγαλορραπτρίᾳ τῶν Ἀθηναίων. Ἡ πρῶην σύζυγος, ὅπως ἐπιτύχῃ παρὰ ταύτη λαθραίαν συνέντευξιν μετὰ τῆς θυγατρὸς της ἢ ὁποῖα ἐτοιμάζεται διὰ τὸν πρῶτον της χορόν, καταναλίσκει τὰ $\frac{2}{3}$ τῆς πράξεως, καθ' ἃ ὁ ἀκροατὴς ἀκούει ἐκ δευτέρου σχεδὸν ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ δράματος· ἐπέρχεται ἔπειτα ἢ τῆς μητρὸς ὑπὸ τῆς κόρης ἀναγνώρισις διὰ τὴν ὁποῖαν καὶ ἐγράφη τὸ ὅλον ἔργον,

ἀναγνώρισις ἢ ὁποῖα διεξάγεται μετὰ οἰονεὶ ταχυδακτυλογικῆς ταχύτητος, μολονότι ἡ μήτηρ δὲν θέλει ν' ἀποκαλυφθῆ παρουσίαζομένη μὲ ἔνδυμα ραπτεργατρίας, καὶ ἀπὸ τὴν ὁποῖαν δὲν κατωρθώθη νὰ προικισθῆ οὔτε μὲ ἓν ἐξαιρετικὸν κάπως trait ἢ σκηνὴ αὐτῆ· καὶ τέλος ἡ πρόην σύζυγος καίπερ παρακαλουμένη ὑπὸ τοῦ συζύγου νὰ παραμείνη παρ' αὐτῷ, φεύγει μακρὰν «διότι θὰ τοὺς ἐχώριζε πάντοτε τὸ φάσμα τοῦ ἔραστοῦ».

Ἀπὸ τοὺς ἠθοποιούς βεβαίως δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔχη παράπονα ὁ συγγραφεὺς, ἀποδόσαντας ἀκριβῶς ἢ καὶ τι πλέον τοῦ ὅ,τι παρεδόθη εἰς αὐτούς· ἀλλ' οὔτε καὶ ἀπὸ τὸ κοινὸν τὸ ὁποῖον ἐχειροκρότησε ζωηρῶς.